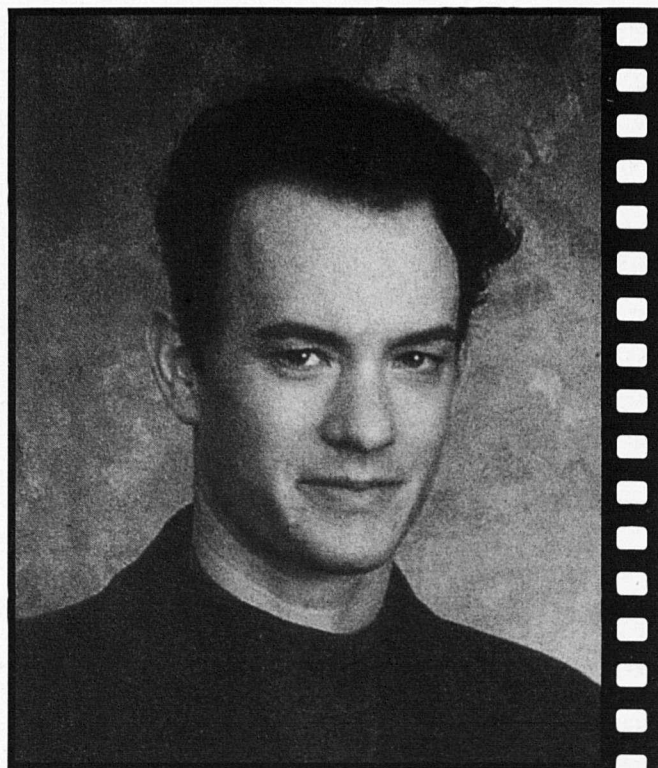

THE CRYING GAME

Encara me'n record de la primera vegada. O potser m'ho han contat. La memòria —aquesta maledicció que ens persegueix tota la vida com un càstig etern— sap jugar males passades quan vol. Sigui com sigui, el motiu va ser la por. Es tractava d'una pel·lícula aparentment innòcua. Infantil. De Walt Disney. Jo era petit i els meus pares m'havien duit a veure *Pinocho*. No sé en quin moment, hi apareix el personatge d'un home gras, enorme, barbut. La representació més exacta i fidel dels ogres dels contes que jo mai havia vist. I es movia. I parlava. I reia. I agitava una panxa immensa a pocs metres dels meus ulls horroritzats. No ho vaig poder resistir: vaig començar a plorar, a tremolar fins al punt que vàrem haver de sortir del cine. No he aconseguit mai veure *Pinocho*.

A mi m'agrada plorar en el cine. Però no de por. Supòs que està mal vist i la gent t'ho retreu si encenen els llums de la sala i et troben amb els ulls vermells. Aquests forts que es mengen els sentiments a cullerades i escupen la indiferència amb una mirada de superioritat posada per damunt de les espatlles són l'ogre de *Pinocho* que ha botat de la pantalla. No entenen res. I el cine molt manco. Allà, a les fosques, més tots sols que no a fora quan ens enganam amb la companyia dels altres, miram un mirall que ens mostra despullats i gairebé indefensos. Convé deixar-se dur. Jo no hi opòs resistència. Afortunadament, d'un temps ençà he tornat a plorar en el cine. Durant una època terrible, quan hi anava, no plorava. El cine era avorrit. Només feien pel·lícules importantíssimes de directors alemanys. L'ogre gegant s'havia ficat a guionista i director. Vaig tornar a tenir por. Ara sembla que ha canviat i els mocadors tornen a funcionar dins les sales. Si no ho record malament, la darrera vegada va ser amb *Philadelphia*. Abans, *Eduardo Manostijeras* ja m'havia deixat com una esponja. I també *Cinema Paradiso*, amb un d'aquells finals que et posen l'ànima com un purè de patata. No hi ha cap misteri. Tot és molt senzill. Només passa que el cine torna a parlar d'aquelles coses que realment ens importen.

MANEL-CLAUDI SANTOS

TOM HANKS

SHORT CUTS, UNA DIVINA COMÈDIA D'ALTMAN

Les virtuts d'una pel·lícula d'Altman són infinites. Si el cine fos com la pintura i poguéssim penjar-lo de les parets, sense dubte molts de llocs estarien empaperats amb l'art i qualitat d'aquest septuagenari director, que com els bons vins, millora amb els anys. I com més anys compleix el mestre Altman, el seu talent i genialitat es converteixen en un plaer ordenat i temporal.

Aquest home aguerrit, tossut i de cabells blancs amb l'aspecte i la brillantor del savi furtiu de la *Cala-buch* de Berlanga, ha tornat a astorar-nos en els seus *Shorts cuts* amb un exercici de bon cine. *Shorts cuts* busseja en els sentiments, salta de l'humor a la tristesa, de l'elegància a la sordidesa, de la tendresa a la desesperació, de les ànsies a la passivitat. Transmet les interioritats de 22 personatges extrets de vuit relats curts i d'un poema de Raymond Carver, un escriptor emi-